NORRTELJE TIDNING

Publicerad 04:00 2010-10-19

Martin Wikström, Helen Eriksdotter och Tommy Johnson blandar texter om livet med musik av bland andra Povel Ramel i sin nya show Sevärt.
FOTO: BO ÅHS

Varm show med Blue Mood Trio

Tonen är varm i Blue Mood Trios nya show Sevärt, som hade premiär i går kväll.
En mjuk och sympatisk betraktelse över vad vi gör med våra liv.
Vad är det som gör livet värt att leva?

Blue Mood Trio ställer frågan i upptakten till sin nya show Sevärt. Och funderar kring svaret.

Barnen, säger basisten Tommy Johnson. Att få se sina barn växa upp.

Att hitta någon att leva med, svarar Martin Wikström vid pianot.

Sedan glider trion över i ett stillsamt Olle Adolphson-medley med bland annat Det gåtfulla folket.

Blue Mood Trio, som består av Helen Eriksdotter, Martin Wikström och Tommy Johnson, har tidigare gjort en föreställning där de hyllar Monica Zetterlund i text och musik.

Den nya showen, som hade premiär i går kväll, har samma mix av ord och ton. Helen Eriksdotter väver ihop små betraktelser över livet med musik hämtad från bland annat Povel Ramel och Hasse & Tage.

Ett litet scengräl mellan Tommy Johnson och Martin Wikström blir en övergång till Följ mig bortåt vägen, en berättelse om en kvinna som står ensam på Stora torget leder över till en visa om längtan och en historia om en man som sörjer sin stora kärlek glider över i vemodstyngda Smile.

Det är en varm och vänlig show med tre skickliga musiker på scenen. Martin Wikström sveper fram avspänt jazziga toner ur pianot, Tommy Johnson fyller på med följsam bas och Helen Eriksdotter låter mjuka flöjttoner sväva ut i rummet.
Det handlar om att vara rädda om varandra och den tid vi har. Att se och att bli sedd, som Helen Eriksdotter säger mot slutet. Och att våga leva livet, trots allt som kan hända.
Det är ett sympatiskt budskap som förmedlas i en show som har rätt mycket vintagekänsla, en doft av 1960-tal.
Tonen i Sevärt är allvarlig, men inte tung. Långt därifrån. Det är leenden trion vill locka fram i showen som spelas ytterligare tre gånger den här veckan. Leenden och glädje.

Helen Eriksdotter har skrivit texterna till Sevärt och ett par av låtarna.

MARGARETHA LEVIN BLEKASTAD

Sanslöst roligt i högt tempo

Revygänget svarar för proffsig uppsättning av "Rampfeber"

Foto: ESSE JANSSON

Hela ensemblen på scenen i det något förvirrade slutet på pjäsen. Fr v Conny Bergholm, Lena Jansson, Anne-Christine Bergholm, Henrik Axelsson, Per-Ola Eklund, Anneli Vossman-Strömberg och Bo Ström. I soffan Hans Öijerstedt och Ewa Ohlsson.

Vilket hårligt tempo, vilken spelglädje, vilken humor! Vill ni ha garanterat roligt under ett par dryga timmar vill jag å det varmaste rekommendera den fullständigt galna farsen "Rampfeber" som Norrtälje revygång sätter upp i Roslagsskolan.

På påskafton är det premiär, kl 16, men NT kan redan idag ljuda på en recension av pjäsen – från tisdagskvällens generalrepetition.

Farsen "Rampfeber" – som är skriven av engelsmannen Michael Frayn – gick ett helt år på Vasan i början av 80-talet med bland andra Gösta Bernhard, Martin Ljung och Siw Ericks i rollerna. I Norrtälje ger revygänget bara sex föreställningar – så det gäller att passa på!

Även om det ur publikens synvinkel är en lättsam fars, så är den sannerligen inte lättspelad. Det är en mycket speciell pjäs, som ställer synnerligen höga krav på aktörerna.

Det är lätt att föreställa sig vilket enormt arbete ensemblen – pjäsen har nio roller – har lagt ned. Och inte minst Helen Eriksdotter, som svarat för regin. Med den här uppsättningen gör hon utan tvekan sitt genombrott som regissör!

Helen Eriksdotter är från början musiker och har hållit på med musikregi. För några år sedan regisserade hon Norrtäljes Nyårsrevy, men hon betecknar själv "Rampfeber" som sitt äddop. Det förstår man efter att ha sett pjäsen!

"Rampfeber" handlar om ett teatersällskap som ska ut på turné med en pjäs som heter "Hopp i säng". Första akten utspelar sig under generalrepetitionen, som lämnar en del övrigt att önska. Skådespelarna kan inte sina repliker och regissören, som här spelas av Hans Öijerstedt, är förtvivlad.

Jag ska inte närmare gå in på handlingen i pjäsen – i pjäsen. Det skulle förta en del av nöjet. Det får räcka med att nämna att den lockar till åtskilliga goda skratt – vilket för övrigt gäller hela föreställningen!

Den andra akten utspelar sig en månad senare, under själva turnén. Men nu får publiken följa vad som pågår bakom kulisserna! Det är ett drama av intriger, kärlekshistorier och förvecklingar. Samtidigt måste skådespelarna in på scenen (som nu är vänd från publiken, om ni hänger med) för att framföra sin pjäs.

Bakom scenen kommunicerar man mimiskt och med gester, för att inte störa. Här utspelas de mest dråpliga situationer!

Revygångets ensemble utför "dubbelspelet" med en otrolig skicklighet. Här gäller det ju att hålla två roller i huvudet samtidigt.

Tredje akten slutligen utspelar sig åtskilliga månader senare, när skådespelarna är trötta både på varandra och pjäsen och använder repliker för att sära.

Här blir kaoset om möjligt än värre. Det är vid den här tidpunkten inte mycket som består av den ursprungliga handlingen!

Den samspelta ensemblen består av Henrik Axelsson, Anne-Christine Bergholm, Conny Bergholm, Per-Ola Eklund, Lena Jansson, Ewa Ohlsson (tillika producent), Bo Ström, Anneli Vossman-Strömberg och Hans Öijerstedt.

De svarar för ett lysande utspel och håller ett tempo som är rent professionellt. Den första aktens "spring i dörrar" utförs exempelvis med fullständad precision.

Det är roligt att Norrtälje revygång tagit steget att pröva något nytt. De har spänt bågen högt – och lyckas verkligen över förväntan. Och alla smälter väl in i sina roller. Anne-Christine Bergholm som den smått förvirrade hushållerskan (i turnépjäsen), Conny Bergholm som den stadige scenarbetaren, Henrik Axelsson som mäklare och förförare av en kurvig blondin, hårligt gestaltad av Lena Jansson, Per-Ola Eklund som lätt hysterisk skuttesmitare och hans mer timida hustru, Anneli Vossman-Strömberg, Hans Öijerstedt som pressad regissör, Bo Ström som försupen aktör, och slutligen Ewa Ohlsson som ostbågsätande inspicient.

Bakom kulisserna utspelar sig de mest bisarra scener.

Lägg därtill en väl fungerande scenografi, med ett genialt scenbygge, utfört av Kulturspetken med Per-Ola Eklund som huvudansvarig och med bistånd av Urban Gunnarsson.

I första och sista akten ser man den interiör där föreställningens pjäs utspelas. I andra akten däremot har hela interiören vänts så att baksidan med kulisserna vetter ut mot publiken.

Det här är en scenografi som inte minst fordrar precision för att fungera – det finns visst en decimeter till godo till scenkanten när hela hårligheten ska svängas runt i pausen!

Som sagt, garanterat roligt är det. En föreställning väl värd utsålda hus, vill jag tillägga.

ESSE JANSSON
0176-795 60

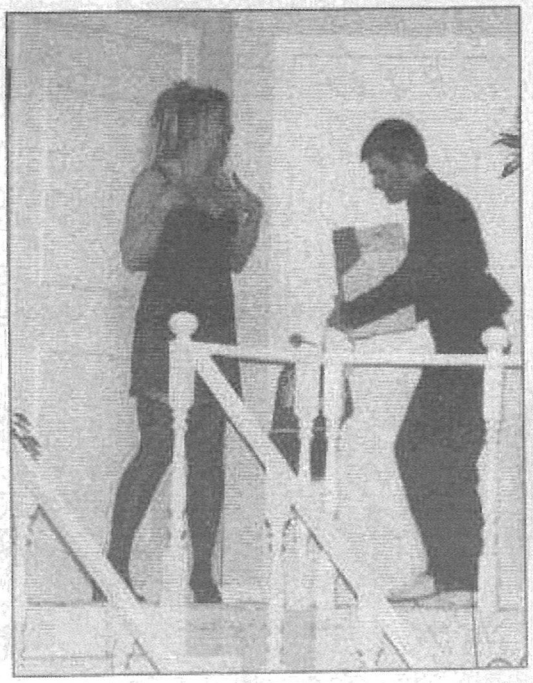

Lena Jansson och Henrik Axelsson spelar i "pjäsen i pjäsen" ett par som har vissa problem med att komma in i sängkammaren.

Humor och dramatik i årets Birgittaspel

Foto: LEIF GUSTAVSSON

Historien om Birgitta berättas av byfånen Ulf, Henrik Axelsson.

Kaplan Anders, Fredrik Jansson, sätter skräck i gårdens fattiga barn.

Många barn från Skederids skola fanns med som statister. De gjorde genomgående bra insatser.

Ett barn ska födas på Finsta gård. Lagman Birger Persson är säker på att han ska få en son, en arvinge till gården.

Men det blir en flicka istället. En flicka som döps till Birgitta och så småningom blir vårt lands enda helgon.

TEATER

Birgitta, flicka från Finsta
Manus och regi: Helen Eriksdotter
I rollerna: Bengt Friberg, Erika Peterson, Henrik Axelsson, Fredrik Jansson, Anneli Vossman-Strömberg, med flera.

Helen Eriksdotters Birgittaspel, som sattes upp för tredje året i rad under medeltidsdagarna, handlar om Birgittas första tolv år på stormansgården i Finsta. Där lever hon med sin familj, byfånen Ulf, den elake kaplanen Anders och alla gårdens fattiga barn.

HISTORIEN BERÄTTAS av Ulf, som spelas av Henrik Axelsson. När han var liten blev hans mamma dödad vid ett rått överfall. Lagman Birger (Bengt Friberg) tog hand om honom och nu lever han på Finsta gård och är Birgittas vän och förtrogne.

Han blir själv fosterpappa till hittebarnet Per, som Birgitta också värnar om.

HELEN ERIKSDOTTER varvar fakta och fantasi i sin berättelse om Birgitta och försöker ge en bild av vad som kan ha format henne till den hon blev.

Hon låter Birgitta bli en känslig flicka, med stark ryggrad.

Hon reagerar på orättvisor och övergrepp och tar parti för de svaga, ser syner och vill bli Kristi brud.

Däremellan är hon en alldeles vanlig flicka, som leker och busar med gårdens alla fattiga barn och ger sin far en avhyvling när han vill gifta bort henne.

1300-talets maktspel skymtar också förbi. Det är en orolig tid med en våldsam kamp mellan kung Birger och hans bröder Erik och Valdemar.

KYRKANS MAKT ÄR också stor och Djävulen en kraft att räkna med. Det utnyttjar den onde kaplanen Anders (Fredrik Jansson), när han driver ett elakt spel och så när lyckas lura lagman Birger.

Här finns också en vass och elak farmor (Anneli Vossman-Strömberg) som gör livet surt för Birgitta och de andra barnen på gården.

HELEN ERIKSDOTTER lägger in en hel del dramatik i berättelsen, när den lille pojken Per råkar illa ut och Birgitta gör vad hon kan för att rädda honom. Då blir hennes uppenbarelser till stor hjälp.

Birgitta – flicka från Finsta är ett samarbete med Skederids skola. Många barn därifrån finns med i rollerna som Birgitta, Katarina, Ulf och Per som barn och som statister och gör genomgående bra insatser.

DET FINNS BÅDE humor och dramatik i Birgittaspelet, med några intensiva och känsloladdade slutscener som höjdpunkt. Den jämna och samspelta ensemblen bjuder på både underhållning och allvar och ger en bild av hur det kan ha varit när Birgitta var en liten flicka på Finsta gård.

17 juni 2002

MARGARETHA LEVIN

NORRTELJE TIDNING

ha Levin • telefon: 0176-795 60, 070-658 46 13 • e-post: margareta.levin@norrteljetidning.se

Med näsa för dramatik

Flera nya teaterprojekt för Helen Eriksdotter i höst

Kvinnoshow. Lustspel. Seniorteater. Och ett kammarspel om människors sårbarhet.

Det är mycket som rör sig i Helen Eriksdotters teaterliv i höst.

– Det är så fantastiskt roligt.

Det är inte lätt att hänga med när Helen Eriksdotter börjar berätta om höstens teaterprojekt. Hon leder kurser, repeterar och regisserar både här och där.

Men hon verkar inte ett dugg stressad.

Tvärtom.

Hon låter välorganiserad och entusiastisk. Fantastisk, säger hon lite då och då när hon pratar om någon av de skådespelare hon arbetar med.

– Det roligaste är processen, själva vägen. Sökandet, att man inte vet riktigt vad det ska bli.

Hon har bott i Norrtälje sedan 1994 och funnits med i många olika teatersammanhang. Birgittaspelet i Finsta och komedier med amatörteatersällskapet är några av dem.

Just nu arbetar hon med en kvinnoshow, av och med skådespelaren Pernilla Parszyk. Planen är att den ska spelas i december.

– Det handlar om kvinnors liv och olika kvinnotyper, som hysteriska mammor till exempel.

Dessutom har hon plockat fram lustspelet Pensionat Lugnet ur byrålådan. Hon skrev det redan 1996, men nu ska det läsas av skådespelare och förhoppningsvis sättas upp på Pythagoras nästa sommar.

Det utspelar sig på ett pensionat som drivs av en grinig och snål Söderman, som lovar lugn och ro för trötta och utsjasade gäster.

– Men det blir fullständigt kaos, säger Helen Eriksdotter och ser rätt nöjd ut.

Från början är hon musiker. En klassiskt skolad flöjtist, med studier på både Musikhögskolan och berömda Julliard School i New York.

Helen Eriksdotter gillar sina skådisar. Nu hoppas hon att de vill spela hennes lustspel Pensionat Lugnet. Foto: Bo Åhs

När hon gick ut därifrån 1990 hamnade hon i en kris.

– Jag kände att jag ville annat också. Jag hade en längtan efter att få hålla på med teater, att få skriva.

Hon jobbar fortfarande som musiker, med bland annat spelningar på begravningar. Men det ständiga övandet flera timmar om dagen passade inte henne.

– Det blev för ensamt, nu övar jag kanske en timme om dagen.

- Det är mycket roligare med teater, jag är så intresserad av människor.

Nyligen började hon också repetera med sin seniorgrupp, med tre deltagare. De sätter upp Tjechovs Björnen, som ska spelas offentligt i början av december.

– Vi har så fruktansvärt roligt. De kommer säkert att vilja spela fler föreställningar.

Helen Eriksdotter

Ålder: 41 år
Bor: Norrtälje
Familj: Man och ett barn
Bästa teaterupplevelse: Romeo och Julia i Sarajevo ("Sanslöst bra.")
Tycker om: Mina skådisar
Tycker inte om: Ankdammar
Drömmer om: Att få fortsätta göra det jag gör
Aktuell: Med flera teatersatsningar i höst

För två år sedan satte Helen Eriksdotter upp det egna dramat Bröder. Ett kammarspel, med mycket svärta, om tre bröder som träffas för att göra bouppteckningen efter sin far. En pjäs som innebar ett långt kliv från komedier och det lättsamma.

– Jag ville se om vingarna bar, man vet ju aldrig.

Hon har gått teaterkurser, men är till stor del självlärd. Och ödmjuk när hon pratar om det hon gör.

– Jag vet ju egentligen inte om jag har någon talang. Det kan man inte veta.

Nu har hon skrivit ett nytt kammarspel, med titeln Ur vägen, Einstein. Det handlar om Sven, som bor ensam i skogen och plötsligt får ett ovälkommet besök.

Sin första pjäs skrev hon under åren i USA, men den satte hon aldrig upp.

– Nää, den har jag grävt ner.

I oktober ska den nya pjäsen läsas av tre skådespelare och förhoppningsvis hamna på scenen så småningom.

– Jag blir så himla nervös när folk ska läsa.

Hon talar om den tillit och respekt som växer fram tillsammans med dem hon arbetar med. Mina skådisar, säger hon med värme i rösten.

Själv är hon aldrig med på scenen.

– Gud nej, det går inte. Jag är skitdålig.

Margaretha Levin

Måndag 18 juni 2001 Nortelje Tidning

En historia i tiden

Byfånen Ulf och Birgitta är goda vänner och håller i hop i vått och torrt.

Det är tidigt 1300-tal. På Finsta gård ska en arvinge födas. En son, hoppas lagman Birger Persson, en son som kan ta över gården en dag. Ett barn som ska låta tala om sig ute i världen.

Men det blir en flicka som får namnet Birgitta.

TEATER

Birgittaspelet

Birgitta - flicka från Finsta
Manus och regi: Helen Eriksdotter
Musik och ljud: Bengt Hilding och Tobias Stål

I rollerna: Bengt Friberg, Erika Peterson, Henrik Axelsson, Fredrik Jansson, Anneli Vosman-Strömberg, Ronya Harnebäck, Cecilia Wikström, barn från Skederids skola, med flera.

SÅ INLEDS BIRGITTASPELET, som framfördes för andra året i rad under helgens medeltidsdagar.

Helen Eriksdotters Birgittaspel är ett försök att förklara hur den lilla flickan Birgitta kunde bli Den Heliga Birgitta.

Historien berättas av byfånen Ulf, spelad av Henrik Axelsson. Han är fosterson på gården, omhändertagen av den rättrådige Birger Persson (Bengt Friberg), sedan hans mor mördats vid ett rått överfall.

Han har en fristad på gården, där han så småningom själv blir fosterfar till hittebarnet Per. Dessutom är han Birgittas vapendragare och lekkamrat.

I HELEN ERIKSDOTTERS pjäs är hon en alldeles vanlig flicka, som rasar runt med sina kamrater, traktens fattiga barn. Ena stunden leker hon häst med Ulf, i nästa berättar hon om ängeln som kommer till henne ibland. Så far hon iväg, ivrig att leka och busa igen.

Hon är snäll och rättrådig, en rakryggad flicka som vägrar titta bort när hon ser orättvisor. Hon påverkas av att se fattiga och utsatta och väljer att ta strid för det hon tror på.

Birgittaspelet innehåller en hel del dramatik. Det är en berättelse om goda och onda, där Birgitta, hennes föräldrar och de fattiga står på den goda sidan. På den andra sidan finns kaplanen Anders (Fredrik Jansson), en sällsynt obehaglig och elak figur. Där finns också en vassnäst farmor (Anneli Vossman-Strömberg), som gör livet surt för både Birger Persson och hans dotter.

HELEN ERIKSDOTTER VARVAR fakta och fantasi och ger inblickar i förhållandena i medeltidens Uppland. Det är en orolig tid, med en våldsam maktkamp mellan kung Birger och hans bröder Erik och Valdemar. Det är också en tid där kyrkan har en stark ställning och Djävulen är en kraft att räkna med. Där levde Birgitta i rikemansfamiljen Persson, och får i pjäsen sällskap av uppdiktade personer i en berättelse med både humor och spänning.

Uppsättningen är ett samarbete med Skederids skola och barnen därifrån gör mycket bra ifrån sig, både som statister och i rollerna som Birgitta som barn, hennes syster Katarina och pojken Per.

HELEN ERIKSDOTTER LYCKAS ge trovärdighet åt sin bild av den lilla flickan Birgitta. Hon får vara alldeles vanlig när hon retas med sin lillasyster och fräser att hon inte vill gifta sig med någon pösmunk. Men hon har också en inre styrka som ger henne kraft att utmana självaste kaplanen. Dessutom har hon glimten i ögat när hon utnyttjar sina uppenbarelser när det behövs.

Birgitta - flicka från Finsta innehåller både komik och tragik, stämningar som förstärks av musikinslagen. Ensemblen är samspelt och bjuder genomgående på goda prestationer, som får sin kulmen i de spännande och gripande slutscenerna.

Birgittaspelet kombinerar historiska inslag, med en dramatisk berättelse om byfånen Ulf, kaplanen Anders och hittebarnet Per. Räkna med att Birgittaspelet kommer tillbaka både nästa år och året därpå. Det är ett historiskt spel som tål att visas många gånger.

MARGARETHA LEVIN

a Levin • **telefon:** 0176-795 60, 070-658 46 13 • **e-post:** margareta.levin@norrteljetidning.se

Ett mörkt familjedrama

DET REGNAR. Ett bildspel visar ett hus med eternitplattor. Litet slitet. Grått.

Här utspelar sig Helen Eriksdotters drama Bröder, som hade genrep i onsdags och premiär i kväll.

teater

Bröder
Manus och regi: Helen Eriksdotter
I rollerna: Henrik Axelsson, Fredrik Jansson, Hasse Öijerstedt
Produktion: Dramacompaniet
Musikskolans orkestersal,
14-16 nov, 21-23 november

Johan (Henrik Axelsson) träffar bröderna Kenneth (Fredrik Jansson) och Lars (Hasse Öijerstedt) vid bouppteckningen efter fadern.

De tre bröderna Lars, Kenneth och Johan träffas i sitt barndomshem, för att dela upp arvet efter sin far. Det är dags att göra bouppteckning. Inte bara över ett hem, utan över en hel barndom.

Johan, som spelas av Henrik Axelsson, är först på plats. En nervös lillebror, som försöker gömma sig bakom advokatkostym och välkammat hår.

Men han hukar när storebror Lars (Hasse Öijerstedt) kliver in i huset. En översittartyp i röd kavaj, som gillar att hunsa lillbrorsan. Atmosfären är spänd och det är alldeles uppenbart att det finns mycket under ytan.

Till sist anländer också Kenneth (Fredrik Jansson) med ölburk i handen, skinnpaj och trasiga jeans.

DET ÄR TRE VITT skilda typer som har samlats för att dela upp tillgångarna. De har sina roller i familjen, roller som de lätt ramlar in i.

Lars är den som styr och ställer och ser till att få ut så mycket som möjligt. Men bröderna är inte så lättlurade som han tror. De tre iakttar varandra och bevakar vad de andra gör.

Allt eftersom böcker, mattor och fotografier radas upp väcks också minnen till liv.

De börjar prata om sin pappa, en man som "gillade struktur", som Lars uttrycker saken. En förtryckare, för att tala klarspråk.

Reglerna var hårda i familjen och har lämnat djupa spår hos de tre bröderna. Ju mer de pratar, desto mer kommer fram och det är ingen vacker bild vi får se.

HELEN ERIKSDOTTER har skrivit en mörk berättelse om en far och hans söner och vad vi bär med oss från vår barndom.

Det är nystartade Dramacompaniets första uppsättning, men det är tre erfarna amatörskådespelare som står på scenen. De tre gör en stark insats i en pjäs, som är välskriven och inte så lite obehaglig.

Henrik Axelsson är rörande, som den veke Johan, rädd, orolig och samtidigt lite revanschlysten. Gränsen för hur mycket han tål vibrerar under ytan. När han till sist avslöjar den sanning han burit på blir det en gripande slutscen.

Fredrik Janssons Kenneth är en alkoholiserad figur, som tappat fotfästet och pendlar mellan supande och ilska.

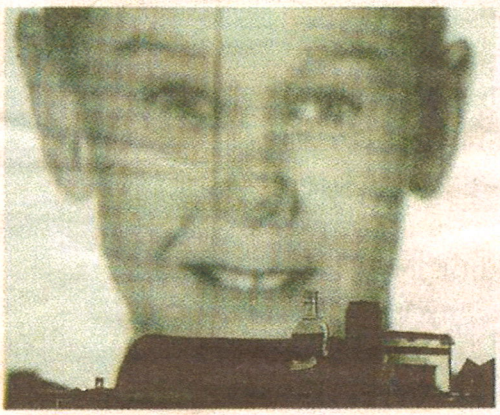

Dramacompaniets Bröder handlar om fäder, söner och barndomens minnen.

Men allra mest övertygar Hasse Öijerstedt som översittaren Lars. Han är dramats otäcka centrum, den som plågar de andra och får dem att spricka i sömmarna.

Han växlar mellan starka utspel och iskallt lugn och använder små medel, som blickar, miner och pauser, när han trakasserar Johan och kör med Kenneth.

Det finns en del ojämnheter i uppsättningen, som att spritflaskorna får lite väl mycket utrymme, men det är invändningar som hamnar i marginalen.

Dramacompaniets Bröder är välgjord amatörteater, med allvar och mörk botten.

Gå och se den - det är mitt råd efter genrepet.

Margaretha Levin, text
Roine Karlsson, foto

Norrtelje Tidning
Tisdag den 13 juni 2000

E-post: joakim.westburg@norrteljetidning.se

Spelet som kommit för att stanna

Späckat med folk och mycket jubel. Skådespelet "Birgitta, flicka från Finsta" borde vara en föreställning som kommit för att stanna. Åtminstone om man ska gå efter publiktrycket.

TEATER

BIRGITTA, FLICKA FRÅN FINSTA
Manus & regi: Helena Eriksdotter
Orginalmusik: Bengt Hilding
I rollerna: Erika Persson, Sara Andersson, Emilia Magnusson, Lina Mattson, Frida Zahlander, Bengt Friberg, Henrik Axelsson, Fredrik Jansson, Anneli Vossman Strömberg, Inga-May Peterson m fl
vid Finsta naturbruksgymnasium

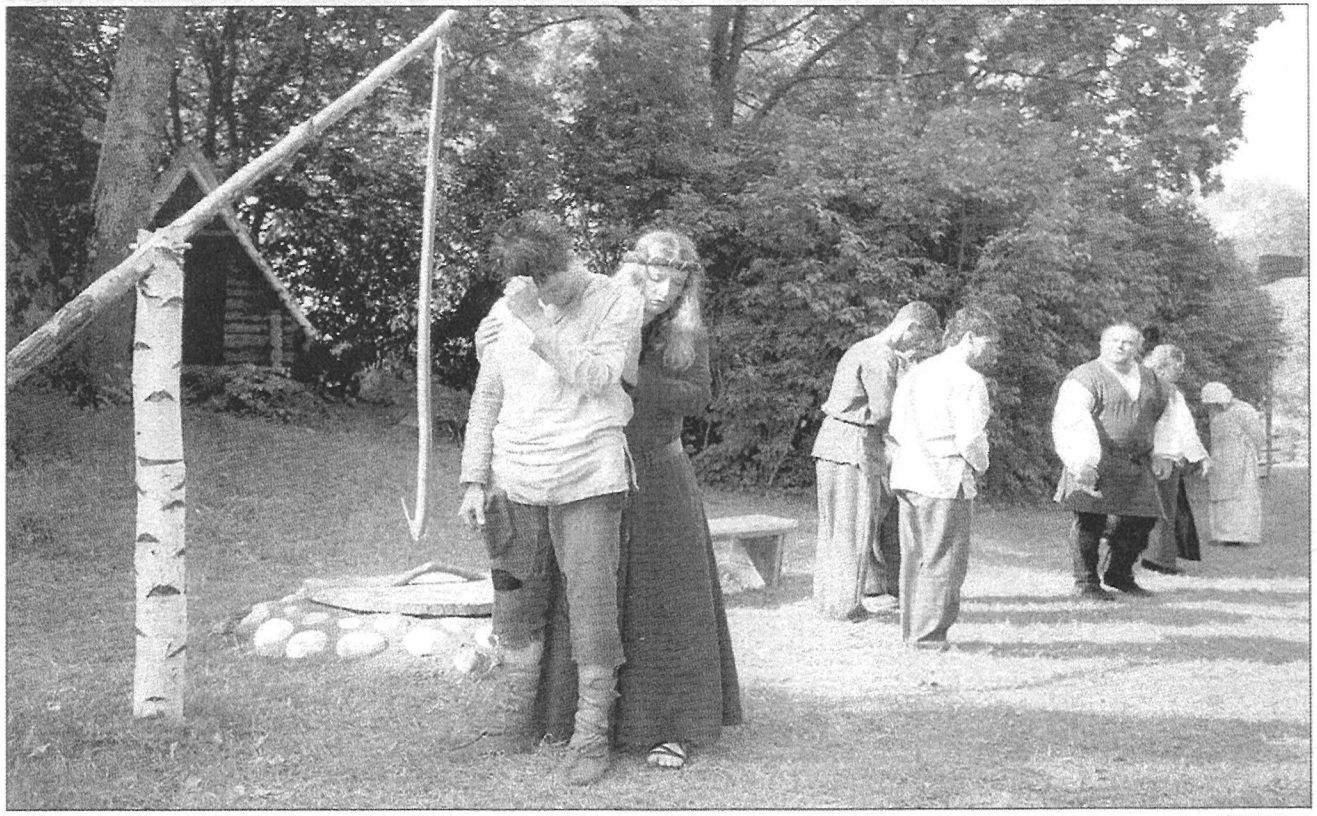

Foto: SOFI PIEHL

Manusförfattaren Helen Eriksdotter har fantiserat kring frågan varför Birgitta, som kom från en rik familj och kunde ha levt ett bekvämt liv, blev den hon blev. Här är det byfånen Ulf, som får tröst. Spelar gör Henrik Axelsson och Erika Peterson.

Något genrep blev det inte. Därtill satte regngudarna stopp. Föreställningen har nämligen spelats utomhus med de stora flyttblocken på Finsta gårdsplan som fond, högtalaranläggningen i en syrenhäck och publiken samlad under två stora askar. Fast det var ändå knappt att den fick plats. Det kom nämligen mycket mer folk än beräknat och mellandagsföreställningen i söndags (som NT såg) blev nästan en halv timma fördröjd eftersom det först gällde att hitta sittplatser åt de över 200 besökarna.

Men vad gjorde det? När spelet väl kom igång gick det klart hem hos publiken.

Helen Eriksdotter, som skrivit, regisserat och producerat, har helt hållit sig till den del av Heliga Birgittas liv som utspelar sig under hennes barndom på Finsta.

Helen Eriksdotter har låtit fantasin flöda kring de personer som då levde på Finsta. Därtill har hon lagt till byfånen Ulf, spelad av Henrik Axelsson och handlingen som helt är en konstruktion. Den bygger till stor del på mötet mellan ond och god i lagom blandning med rik och fattig. God var förstås Birgitta, som spelades av tre olika flickor med Erika Peterson i den äldsta rollen, hennes far lagman Birger Persson, spelad av Bengt Friberg, hennes mor Ingeborg, spelad av Inga-May Peterson och byfånen Ulf. Mindre god var Birgittas farmor, rollbesatt av Anneli Vossman-Strömberg och riktigt elak var kaplan Anders, spelad av Fredrik Jansson.

Att replikerna därtill byggde på ett tonfall som var både lätt och skämtsamt inbjöd förstås till publikfrieriet. Till exempel protesterade Birgitta, när hennes far föreslog att hon skulle gifta sig, genom att säga: "Jag tänker inte gifta mig med någon pösmunk eller överviktig knös. Herren har andra planer för mig."

Om årets hjärtliga mottagande räcker för att få spelet att återuppstå nästa år återstår att se.

– Jag kommer att jobba för det, men det beror på om Finstaföreningens medlemmar orkar, säger Helen Eriksdotter.

Som arrangör tillsammans med Helen Eriksdotter står nämligen den ideella Föreningen för Finstas forntid och framtid. Medlemmarnas förhoppning är att krafterna ska räcka och att spelet ska växa till sig till Birgittajubileumet år 2003. 700 år efter det att Birgitta föddes på Finsta gård.

SOFI PIEHL

Mycket välskriven pjäs

Humor, spänning och djupt allvar i det sista Birgittaspelet

Birgittas farmor (Anneli Vossman-Strömberg) och kaplan Anders (Fredrik Jansson) har inte mycket till övers för gårdens barn.